

Az Olimposz legyőzése 3.

A HÁBORÚ LELKE

 COOL
SELECTION

Bessenyei Gábor

Bessenyei Gábor

A HÁBORÚ LELKE

Az Ωlimposz legyőzése 3.

Könyvmolyképző Kiadó, 2017

1. FEJEZET

Marcell még soha nem harcolt egyetlen barátja ellen sem.

Vicsorogva nézett farkasszemet Kalliaszal, ezzel a sötét hajú, rossz arcú, téglállú fiúval. Az egyetlen barátjával a spártai táborban. A táborban, ahová majd' négy hónappal ezelőtt Árészhurcolta, miután Héphasztosz szolgája, az alvilági nimfa felvette Marcell alakját, és helyette tért vissza a jövőbe.

Soha nem gondolta volna, hogy egyszer így küzdenek. Ha nem rántja maga elé a pajzsot, Kalliasz pengéje a torkát találja el. De ő is kereste a lehetőséget: a fedezékből kibújva a mellkas felé szúrt, miközben a pajzsral védekezett.

Ahogy Marcell és Kalliasz erőlködve tusakodtak, homlokukon kiütött az izzadság a kegyetlen téli hideg ellenére is. A két penge egymásnak feszült, Kalliasz egy hirtelen mozdulattal eltaszította magától Marcellt, így mindkettejüknek jutott pár pillanat, hogy levegőhöz jussanak. *A vesztes büntetése a szokottnál is kegyetlenebb lesz* – jutott eszébe Marcellnek az ígéret, amivel harcra kényszerítették őket.

Kalliasz ruhátlan felsőtestére libabőrt húzott a hideg. Látszott, megszokta, mert a spártai táborban még a legkeményebb fagyok idején sem viselhetett mást, mint a tribónt, az egyetlen darabból álló köpönyeget. A fiú előreszegezett karddal kezdett el körözni.

Marcell felvette a másik tempóját, meztelen talpa alatt vékony hóréteg ropogott. A háta még mindig fáj a reggeli vesszőzéstől.

Kalliasz egy pillanatra sem vette le róla a szemét, csak az alkalmat kereste, hogy Marcell figyelme lankadjon.

Ő volt az a fiú, akivel az ideérkezésekor párba állították, és onnantól kezdve minden feladatot közösen végeztek. Minden spártainak volt egy ilyen bajtársa, és szüntelen azt sulykolták beléjük, hogy ők már nem is két külön ember, hanem egyetlenegy, hogy a túlélésük a másiktól függ.

Mindenkit megdöbrentett, amikor a szokásos edzések után bejelentették, hogy aznap a bajtársaknak egymás ellen kell harcolniuk, hogy a vezetők lássák, ki képes érzelemmentesen küzdeni. Mert egy barátból pillanatok alatt ellenség válhat...

Kalliasz hirtelen mozdult, beugrott Marcell elé, és a kardjával lábra szúrt.

Marcell nem számított a mozdulatra, ritkán látott ilyen támadást, és míg elrántotta a bokáját a csapás elől, Kalliasz orrba ütötte a pajzsával. A fém keményen Marcell arcának csattant.

Az őket körbeálló száz fiú tombolni kezdett, és kiabálva biztatták Kalliaszt. Ki nem állhatták Marcellt, a betolakodót, akit maga a hadisten hozott el közéjük, és akivel kivételeznek. Mindenki a vereségéért szorított.

Sőt, nem csak szorított, de tett is érte. Ha olyan fiú harcolt, akit nem kedveltek, volt, hogy meglökték vagy elgáncsolták, ha viaskodás közben eléjük ért.

Marcell megrázta magát. Nem engedhette, hogy a fájdalom megzavarja.

Kalliasz visszahúzta volna a kardforgató kezét, de Marcell csuklón rúgta, mire a fiú elejtette a fegyverét. Marcell azonnal szúrt, ám Kalliasz gyorsan reagált, előrelépett, és a pajzsával hátba ütötte a félig kiforduló Marcellt.

Marcell keservesen felüvöltött, és előretántorodott. Félbehagyta a támadást, sőt, meg is hátrált, hogy elkerüljön egy újabb ütést. A hátán húzódó friss sebek miatt sokkal élesebben érezte a fájdalmat, mint máskor.

Kalliasz visszaszerezte a kardját, és újra lassú körözésbe kezdett. Hirtelen havat rúgott Marcell arcába, aki azonnal a szeme elé rántotta a pajzsát. Alighogy befejezte a mozdulatot, máris tudta, hogy hiba volt egy kis hó miatt feladni a biztos védekezést. Kalliasz rögtön a védtelenül maradt oldalára vágott. Marcellnek az utolsó pillanatban sikerült a kardjával hárítania.

A pengék a rájuk húzott élvédő bőrtok miatt csak tompán csattantak, a közönség mégis felhördült mögöttük. Kalliasz újra az oldalát támadta, de Marcell odakapta a pajzsát, az ellenfele pajzsos kezére viszont megint nem számított, így keményen bordán zúzták.

Marcell tüdejébe beszorult a levegő.

Fájt minden légvétel. Úgy hörgött, mint egy vadállat, próbálva elrejtetni a fájdalmát, de Kalliasz túl jól ismerte, hogy ilyen trükkökkel megtévezzék. Mellkason rúgta Marcellt, aki hátrarepült. A mögötte állók élő falként szűkítették a kört, elkapták, és ütlegelni kezdték.

Marcell a könyökével próbálta lerázni őket, ámde a tömeg hirtelen előrelódította.

Marcell kis híján orra esett, próbált megállni a lábán, így csak az utolsó pillanatban vette észre, hogy Kalliasz előrenyújtott karddal ugrik felé.

Marcell elhajolt, és oldalról sikerült bevinnie egy ütést. Kalliasz egyenesen a bámészkodóknak szaladt, de azok vele finomabban bántak, mint Marcell-lel, és úgy löktek vissza a küzdőtérrre, ahogy a pankrátorok pattannak vissza a ringkötélről. A fiú a pajzsával felöklelte Marcellt.

Marcell tudta, csak akkor van esélye, ha kiszabadítja a kardját alkotó spártai szellemeket, hogy azok letarolják az ellenfelét. Fogást váltott, és olyan vágómozdulatot tett, mint néhány hónappal ezelőtt, amikor a lelkek először kitörtek a pengéből.

De hiába. A szellemek nem jöttek.

Most sem. Hónapok óta nem...

Kalliasz kemény ütést mért a vállára. Marcell térdre rogyott, a nyakához pedig kardot szegeztek. Kalliasz ezzel jelezte, most kivégezhetné.

A harc véget ért. Marcell veszített.

A tömeg kárörvendve ujjongott, hiába próbálta csitítani őket Kalliasz. Marcell szó nélkül kullogott el, de amint elhagyta az élő arénát, valaki vállon taszította.

– Pont úgy végezted, ahogy számítottam, kutya – szólt rá egy gúnyos hang –, vesztessé.

Marcell előtt a csoportvezetőjük állt. Egy kétméteres fiú, aki a tizenennyolcat ugyan még nem töltötte be, mégis ő volt az egyik rangidős, közel a korhoz, hogy belépjen a seregbe. Az arcát sűrű borosta fedte, a szeme sunyi rókaszem, a teste pedig csupa izom. A spártai király után nevezték el Leónidasznak, aki a háromszáz hős spártai

katonát vezette a thermopülai csatában. Gyűlölte Marcellt, mert az övé volt a legendás kard a hősök szellemével, amire minden spártai katona vágyott.

Marcell válasz nélkül hagyta a sértést, és próbált elmenni Leónidasz mellett, amikor a fiú váratlanul a bordái közé könyökölt.

– Nem hallod, hogy hozzád beszélek? – üvöltött Leónidasz.

– Hallom, csak nem érdekel! – üvöltött vissza Marcell, és bokszállást vett fel. Megütötték, így muszáj volt reagálnia. Itt ez volt a szabály, mindegy, hogy milyen kicsi vagy, ki köt beléd, ha nem állsz ki magadért, mindenki céltáblája leszel.

– Mi van, kutya, mit akarsz? – heccelte Leónidasz.

– Mindenki vissza a helyére! – ordított rájuk hirtelen az egyik kiképző. – Ha küzdeni akartok, takarodjatok az arénába!

– Vesztessel küzdjek? Rám ma még igazi harc vár – legyintett Leónidasz, de mielőtt elindult volna, még odaszólt Marcellnek: – Ne feledd, a bukottaknak ma kegyetlen büntetés jár...

Marcell nem reagált. Neki már az is elég kegyetlen büntetés volt, hogy az előbb Kalliasszal kellett küzdenie, az egyetlen fiúval a táborban, aki néha kiállt érte.

Marcell leadta a kardját és pajzsát, amiket csak ilyen ritka alkalmakkor kaphatott meg. A fegyvereit a thermopülai csatában elesett háromszáz hős spártai katona lelke alkotta, akiket ki tudott csalni a pengéből és harcra bírni őket. Legalábbis volt már rá példa, de amióta a spártai táborban élt, ez egyszer sem sikerült.

Az, hogy megkaphatta a saját fegyvereit, azon ritka kiváltságok egyikének számított, amivel Marcellt tényleg megkülönböztették a társaitól. Talán azért sem jutott

ilyenből több neki, mert hiába a sok háborúskodás, a spártaiak nem tisztelték úgy Árészt, mint Marcell korábban hitte. Sem templomokat, sem szobrokat nem emeltek neki, és áldozatot is csak ritkán mutattak be.

A kiképzőtiszt leszedte az élvédőt Marcell kardjáról. Az egymás elleni harcok előtt mindig bőrtokokat húztak a pengékre, hogy a fiúk érezzék a kardok súlyát, de egymást ne sebezhessek meg komolyabban. Persze előfordult, hogy egy-egy táboron kívüli feladatot nem élt túl mindenki, de azt ilyenkor az áldozatok hibájaként könyvelték el. A táboron belül viszont vigyáztak a kiképzés alatt állók életére, máskülönben kikből lennének katonák a spártai seregben?

Marcell még soha nem gyűlölt úgy semmit, mint a spártaiaknál töltött időszakot. Talán csak Héphaisztoszt és Árészt, akik miatt idekerült. A hadisten azt mondta, *tanítok neked egy kis háborút*. De azóta, hogy az alvilágból Spártába vitte, egyszer sem kereste őt.

Marcell gyakran gondolt Minthére, az alvilági nímfára is, Héphaisztosz szolgájára, aki felvette az alakját, és helyette tért vissza a jövőbe. Vajon mi volt Héphaisztosz igazi terve? Miért akarta a jövőbe juttatni a csatlósát? És vajon a barátai, Erik és Adria észrevették már a cserét?

Esténként, elalvás előtt Marcell gyakran gondolt az otthonára, a barátaira, Erikre és Adriára, és hitte, hogy hamarosan eljönnek érte, de nappal... Nappal, amikor a legnehezebb gyakorlatokkal kínozták, akkor dühös volt rájuk. Mert nem, nem vették észre a cserét. Nem keresik a módját, hogy kiszabadítsák...

Miután leadta a fegyvereit, Marcellt beparancsolták az arénafalat jelentő tömegbe, és ugyan a mozdulataival utánozta a többieket, hol tágitotta, hol szűkítette a

területet, de egyáltalán nem ragadt rá a hangulat, és nem lelkesítette, hogy a harcokat kell néznie. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor Leónidasz került sorra.

Az ellenfél egy nyomott orrú fiú volt, akinek a naptól barnított bőre megkopott az őszi hónapok alatt. Marcell nem tudta, milyen erős a bajtársi viszony köztük, de az biztos, hogy hiába győzött Leónidasz könnyedén, nem ünnepeltette magát, csak csendben kísértált az arénából az utat nyitó spártaiak között.

Miután véget ért az utolsó párharc is, a társaikon felülkerekedő fiúk a legnagyobb jutalmat kapták, amit spártai katona elképzelhet: övék lett a tudat, hogy győztek. A veszteseket vesszőzésre ítélték. Marcell gyomra összeugrott a hírre.

Őt aznap reggel már megvesszőzték étellopásért, a hátán feszülő sebek még alig kezdtek behegedni, és nem tudta, elviselné-e még egyszer.

Nem jó szívvel csórt a többiektől, de újoncként őt is többször kifosztották, ami miatt sokszor az ájulás határáig kergette az éhség. El kellett fogadnia, hogy itt ez a túlélés eszköze. A spártai fiúk rendre kevés ételt kaptak, így kényszerítették őket, hogy egymástól lopjanak. A tolvajokat nem a lopásért vesszőzték meg, hanem mert olyan ügyetlenek voltak, hogy lebuktak. Aznap Marcell is így járt. Harmadszor, amióta a táborban élt.

Amikor a veszteseket elővezették és kikötözték, kiderült, hogy a nyilvános verést a legyőző adja, vagyis Kalliasznak kellett pálcát ragadnia, hogy megvesszőzze Marcellt. A fiú teljes erőből ütött, mert ha rajtakapják, hogy visszafogja magát, rövid időn belül Marcell mellé jutott volna.

Marcell próbálta Adria emlékképével elnyomni a fájdalmat, felidézte azt, amikor hónapokkal ezelőtt megfogták

egymás kezét, és elképzelte, hogy a lány ott van mellette, és egymásba fonódnak az ujjaik...

Végül a vesszőzés meglepően hamar véget ért, ráadásul utána ellátták a sebeiket, és még pihenhettek is.

Ez volt kegyetlen büntetés? – csodálkozott Marcell.

Rá kellett jönnie, hogy korán örült. Visszaküldték a hálókörletbe, és amikor belépett, feltűnt neki, hogy csak olyan fiúk vannak ott, akik aznap alul maradtak a párharcban.

Hirtelen egy csapat idősebb fiú rontott be a terembe, és megragadták a veszteseket. Bekötötték a szájukat.

Marcell szájába is beleerőltették a rongyot, ami valamiféle keserű folyadékkal volt átitatva. Megszédült. Zsákot húztak a fejére, és összekötözték a kezét.

– Vesztítettetek! – hallotta meg a kiképzőjük jól ismert hangját maga mellett. – Mert alkalmatlanok vagytok a győzelemre. De aki alkalmatlan a győzelemre, az hogy lehet alkalmas Spárta szolgálatára? Bizonyítsatok! Aki túléli reggelig, azt Spárta visszafogadja! Aki nem...

A szónoklat itt véget ért, valaki pedig megfogta Marcell karját, és kifelé lódította. A szájába tömött rongyot valamiféle bódítófőzetbe mártották, mert érezte, hogy lassan elgyengül. Még érzékelte, hogy felpakolják egy kocsira a többiekkel, és zötykölődve elindulnak, mielőtt elvesztette az eszméletét.

Legközelebb egy erdőben tért magához. A zsák már nem volt a fején, a keze szabad, a fegyverei nála, az öltö-zéke vékony bőrköpeny, nem fagyos téli éjszakához való.

A hó világított, ettől élesebbé váltak a fák körvonalai. Az ágak csupasz karokként nyújtóztak az ég felé. Marcell hallott már a spártai túlélőtúrákról, amikor a fiúkat kirakják élelem nélkül egy nehéz terepre.

Gyomrában csomó volt, amikor rájött, ő is részese lett egy ilyennek.

Felnézett az égre, az ismerős csillagokra, majd kis habozás után szólítgatta a társait.

Egyedül volt. Szétválasztották őket, hogy kevesebb esélyük legyen.

A végtagjai már kezdtek elgémberedni, így Marcell elindult arra, amerre ritkásabbnak tűnt az erdő. Lassan, óvatosan haladt a kopasz fák között, végül talált egy olyat, amin az ágak sűrűbben nőttek. Felmászott. Úgy gondolta, kis időre megbújik odafent, figyeli a környezetét, hallgatja a hangokat, hogy felmérje, milyen veszélyekre számíthat, ólálkodik-e erre ember vagy állat...

Csak arra kellett vigyáznia, nehogy elaludjon, mert ha nem marad mozgásban, reggelre fagyott varjúként hullik le a fáról. Éjszaka volt, a táborban ilyenkor szokott Adriára gondolni, hogy el tudjon aludni. Most is maga elég képzelte a lány arcát, de már nem töltötte el a szokásos nyugalom.

Eddig várta a csodát. Hogy a barátai észreveszik a cserét, hogy érte jönnek. De hiába reménykedett, hónapokig nem történt semmi, és most itt van egy fagyos erdőben, és senkire sem számíthat. Mit reméljen még? Mi-lyen csodára várjon?

Marcell csalódottan ült az ágon. Végleg egyedül maradt.

Hagyta, hogy legyűrje a fáradtság, és egy kis időre lehunyta a szemét.

Elbóbiskolhatott, mert váratlanul egy távoli farkas vonyítására riadt fel. Ijedtében lefordult a fáról, és nagy puffanással a hóban kötött ki.

Fájt az oldala, mégis örült az esésnek, mert ha nem ébred fel, megfagyhatott volna.

Hirtelen hangos neszezés ütötte meg a fülét. A hó rop-pant, vagy a közeli havas bokor zörgött? Megérintette a kardmarkolatát, de hiába forgatta a fejét, nem látott semmit.

– Örülök, hogy a bujkálást választottad, és nem csatlakoztál senkihez – hallott meg egy ismerős hangot. – Így egyedül találalak meg, és nem más kapott el.

Marcell felpattant, és most már látta, hogy Leónidasz közeledik felé. De miért van itt?

– Várj, ti ránk vadásztok?

– Igen, ez a győztesek jutalma.

– Meg akartok ölni? – hökkent meg Marcell.

– Dehogy! Csak el kell fognunk titeket. Akiket nem sikerül, visszatérhetnek a táborba, de akiket elfogunk, azok újabb büntetést kapnak. Legalábbis a többiek e szabályok szerint játszanak. Én viszont másért jöttem...

– Leónidasz előhúzta a kardját. – Látod, mondtam neked, hogy ma a vesztesekre kegyetlen büntetés vár.

A távolban újabb farkas vonyított fel.

– Mi bajod van velem? – fortyant fel Marcell. – Miért nem hagysz békén?

– Mert te nem vagy méltó! – ordított Leónidasz. – Idehozhatott akármilyen isten, nem vagy közülünk való! Téged nem szakítottak el a családotól hétévesen, nem élted meg azt, amit mi. És mégis, kit ugrálnak körbe?

– Tényleg úgy látod, hogy bárki is körbeugrál?

– Azt hiszed, neked rossz sorod van? Élnél itt tíz éve, megtudnád milyen az, te kutya – köpött Leónidasz. – Úgy parádézol a hősök kardjával, mint aki megérdemli.

– Megérdemlem – közölte keményen Marcell.

– Nem, kutya, azt én érdemlem meg!

Leónidasz hirtelen mozdult, Marcell csak a pengéje villanását vette észre a sötétben, de ösztönből kivédte a csapást. Tudta, Leónidasz erősebb, és közelharcban földre kényszerítheti. Így Marcell inkább háritotta a fiú támadásait, és folyamatosan hátrált, hogy megtartsa közöttük a távolságot. Ahogy küzdöttek, egy lejtős részre értek. Leónidasz előretört, hogy kardjával lecsapjon, de megcsúszott a havas lankán, és lezúgott, Marcellt is magával sodorva.

Gurultak, végül bukfencezve leértek a völgybe. Amikor Marcell feltápáskodott, kisebb csodaként értékelte, hogy ép bőrrel megúszta az esést, és a hó alatt nem lapult éles kő, és a kardot is sikerült a feje fölött tartania. A ruhája telement hideg hóval.

A közelből morgás hallatszott.

Leónidasz?

Nem, ez állati morgás volt.

Marcell megmarkolta a kardját, és megfordult. Megpillantotta a földön fekvő Leónidaszt, aki előtt egy hatalmas farkas vicsorgott. A fiú meg se mert moccanni, csak riadtan állta a ragadozó tekintetét. A fegyverei a hóban heverték. Ha értük nyúl, a farkas azonnal ráveti magát.

Oldalról újabb morgás hallatszott.

Marcell odakapta a fejét, és egy világító szempár jelelt meg a bokorban. Majd még egy.

A farkasok vicsorogva bújtak elő.

Marcell a rémülettől megfagyott.

Az egyik farkas elrugaszkodott, és Marcellre vetődött.

A rettegés azonnal cselekvésbe fordult. Marcell üvöltve rántotta maga elé a kardját.

A kard döbbenetes erővel felizzott, és váratlanul négy szellem szökött ki belőle. Az ugró farkasra vetették

magukat, és nekisodorták egy fának. Marcell suhintott még egyet, mire újabb szellemek törtek elő, és szétkergették a farkasokat, akik nyűszítve kotródtak el onnan.

Marcell megvárta, hogy a szellemei visszatérjenek a pengébe, majd a földön fekvő Leónidaszra nézett.

– Jól vagy? – kérdezte, és a kezét nyújtotta.

– Nem kell a segítséged!

Leónidasz elutasította a kezét, de ahogy feltápászkodott, Marcell észrevette az arc kifejezését. Megmentették, így lekötelezettnek érezte magát. Egy spártai nem felejt. Leónidasz hiába utálja, addig elássa a csatabárdot, míg ki nem egyenlíti a számlát.

A fiú nem mondott mást, hanem gyors léptekkel belevészett az éjszakai erdőbe.

– Megalázó győzelem a gyűlölt ellenfeled felett – hallott meg Marcell egy elégedett hangot. Odakapta a fejét. De a hang mintha nem kívülről jött volna. – Ezt már szeretem...

Egy isten?

Marcell elindult arra, amerre a megérzése súgta. Pár pillanat múlva észrevette az istent.

A hó tompa fényében is jól kivehetőek voltak a vonásai. Hatalmas férfi volt, ezüstös hajjal, a testén szőrruhával, de az látszott, hogy nem a hideg ellen, hanem csak díszként hordta, mivel a mellkasa szabadon maradt, ahogy a két karja is. A bal karját szegek ütötték át, a jobb ökle acélos fénnel csillant meg, mintha fémből készült volna. A jobb lábára pedig lánc tekeredett, ami minden lépésénél megcsörrent...

Árészt, a hadisten tartott Marcell felé.

A fiú megtorpant. A düh és a keserűség, ami az elmúlt hónapokban kísérte, most mintha megtízszereződött volna, ahogy meglátta az istent.

– Gyere, itt az idő, most már tényleg tanítok neked egy kis háborút! – húzódott elégedett mosoly Árész arcára. Lassan Marcell felé nyújtotta a karját.

A fiú nem mozdult, csak megmarkolta a kardját.

Σ. FEJEZET

←rik bekapcsolta a diktafont a telefonján.

– Tizenhetedik ellenőrzés, december 22. Megkezdem az adatok rögzítését – csicseregte a mikrofonba.

– Mit teszed itt a tudóst? – szurkálódott Adria. – A vak is látja, hogy az átjáró még mindig itt van.

Abban a befejezetlen és elhagyott társasházban álltak, ahol az időzavarok miatt pár hónapja átjáró nyílt, amin keresztül több száz hárpia szökött át a múltból. A főhárpia, Kelainó pedig a jelenbe hurcolta az elrabolt feledés istennőt és folyót, Léthét, aminek a vizéből Zeusz esőt akart készíteni, hogy meghintse vele az ókori Görögországot. Az esővel kitörölnék a létezés közös emlékezetéből Héphaisztosz árulását, ezzel végleg helyreállítva az időzavart. Legalábbis Klóthó szerint ekkor az egymás mellé került idősíkok újra eltávolodnak egymástól, és a jelenben megszűnik minden időzavar.

De hiába találták meg Léthét, Zeuszék még mindig nem érhettek a terv végére, hiszen az átjáró nem tűnt el, összezsugorodva ugyan, de még mindig ott vibrált a levegőben. Erikék viszont nem kockáztathatták, hogy

észrevétlenül megint ókori szörnyek szökjenek a jövőbe, ezért folyamatosan szemmel tartották.

Erik nem törődött Adriával, elővette a mérőszalagját, és lemérte az átjárót. Ahogy nyújtózott, megfeszült rajta a tavalyi kabát. Nyáron Erik és Marcell közösen kezdett kick-box edzésre járni, de az iskola indulásával mindketten abbahagyták, ami Eriken meg is látszott, és néhány kiló máris visszaszaladt rá.

– A magassága hat centiméter, a hossza nyolc centiméter, átmérője két milliméter – darálta a telefonjának.

– A színe nem változott, az örvény kavargása ugyanolyan irányú és intenzitású, mint a korábbi méréseknél.

Adria fázósan összébb húzta magán a dzsekijét, majd Marcell felé fordult.

– Nem nézünk szét inkább a többi lakásban, amíg Erik az okoskát játssza? – kérdezte óvatosan, nehogy feltűnő legyen, hogy megpróbál kettesben maradni Marcell-lel. Amikor pár hónapja Léthét keresték a múltban, úgy érezte, mintha Marcell közeledni akarna hozzá, és ez tetszett neki. Viszont amióta visszatértek a jelenbe, a kapcsolatuk hullámvá vált. Egyszer-egyszer úgy tűnt, akár lehetne is köztük valami, máskor viszont Marcell olyan messzire távolodott tőle, hogy akár másik bolygón is lakhatna. Mintha a fiú szerepet játszott volna, amiből időnként kiesett. Adria csak azt nem tudta, hogy melyik a szerep, a közeledés vagy a távolodás. Az viszont biztos, hogy ez a toporgás kezdte felbosszantani.

– Talán később – hessegette el Marcell Adria felvetését. – Kíváncsi vagyok Erik munkájára.

Adria „ez kész” tekintettel tárta szét a karját, és duzdogva figyelte, ahogy Marcell szinte nyáladzva hallgatja Erik áltudományos baromságát. Szívesen megkérdezte volna, hogy „*Mi van, szerelmes lettél?*”, de sikerült

visszagyömöszölnie magába a gúnyos beszólást. Különben is, ő már eldöntötte, hogy Marcell csak egyvalakibe lehet szerelmes.

Erik elhúzta a tenyerét az örvénylő lyuk előtt, de nem érintette meg. Még véletlenül beszippantaná, és megint az ókorban kötne ki.

– Hőt nem bocsát ki, ahogy hideget sem, már amennyire ez megállapítható ilyen időjárási körülmények között.

– A lényegét – türelmetlenkedett Adria fázósan –, van változás?

– Semmi! – sóhajtott Erik. – Minden ugyanolyan, mint legutóbb. Meg azelőtt, meg azelőtt...

– És ez mit jelent? – kérdezte Marcell feltűnő érdeklődéssel. – Zeusz és Klóthó elbukott?

– Elbukott? Valószínűleg csak sok időbe telik, mire az összes isten és ember emlékezetét úgy megvágják, hogy csak a Héphaisztosz árulására vonatkozó emlékeiket felejtsék el. Utána még esőt kell csinálni a feledés folyójából, majd meghinteni vele a világot. Szóval van munkájuk bőven...

– Azért haladhatnak gyorsabban is – jegyezte meg Adria. – Majd' három hónapja ilyen a mérete.

– De mivel láttuk, hogy mennyivel nagyobb volt, amíg Léthét elrabolva tartották, legalább abban biztosak lehetünk, hogy a legnagyobb bajt elhárítottuk.

– Talán... – hajított át egy kavicsméretű törmelékét az átjárón Adria.

– Megőrültél? – ripakodott rá Erik. – Mi van, ha valakit megsebesítesz a túloldalon?

– Ezzel a kis törmelékkel? Ugyan már! Különben is, az átjáró a háрпиák rejtett otthonához vezet, úgyhogy

legfeljebb egy háрпиát találhatnék fejbe. Értük meg aligha kár. Mehetünk végre?

– Még nem. Felvételeket kell készítenem az átjáróról, hogy össze tudjam vetni a korábbi videókkal. Még negyedóra. – Erik elkezdte felállítani a sarokba támasztott kameraállványát.

– Teszek egy kört – morogta Adria türelmetlenül. Kisért a lakásból, és elindult a romos gangon, be-benézett a lakásokba, míg a harmadikba be is ment. Kinézett az ablakon, és azon gondolkodott, mikor lesz már ennek vége. Elég baja volt azzal, hogy az édesanyja és Erik apja válni készülnek, nemhogy még azon gondolkozzon, egy időhasadék vajon még meddig fenyegeti a világát.

– Bejöhetek? – hallotta meg Marcell hangját a folyosóról.

Adria szíve két ütemmel magasabb fokozatba kapcsol.

– Tőlem... – felelte érdektelenül, de azért óvatosan végigsimított a frizuráján. Úgy tűnik, mégsem feleslegesen bajlódott azzal, hogy valamit kihozzon a boglyas, göndör, kezelhetetlen hajából.

– Nem semmi ez az Erik, ugye? – kérdezte a fiú. – Nagyon aprólékos.

Adria kivárt a válasszal, amíg Marcell melléért.

– Ja, emiatt én is szívózok vele – mondta végül –, de azt hiszem, neki van igaza. Nem semmi dolgok történtek velünk, jobb, ha odafigyelünk mindenre.

Marcell az ablakkeretre helyezte a tenyerét, pont Adria keze mellé, az ujjai épphogy nem értek össze.

Most? Most fog megtörténni? – gondolta Adria, és legszívesebben megfogta volna Marcell kezét, de erőt vett magán. Ő nem fog kezdeményezni. Ha akar valamit,

tegye meg Marcell az első lépést. Csakhogy idáig már máskor is eljutottak, máskor is maradtak már kettesben, mégsem történt semmi. Sőt, ilyenkor Marcell mintha elszégyellte volna magát, és pont akkor vett vissza a közeledésből, amikor Adria rátett volna még egy lapáttal.

– Igaz, de azért kicsit tényleg siethetne – felelt Marcell kis késéssel, miközben megigazította a sálját, elvéve a kezét az ablakról. – Nem bírom a hideget.

– Tényleg? – csodálkozott Adria. Hülyén érezte magát, amiért reménykedni kezdett, ezért ő is elemelte a kezét az ablakkeretről. – Én úgy tudtam, szereted a telet, egyfolytában hangoztatod is, majdnem minden évben síelni mentek, nem ismerek rajtad kívül mást, aki ennyire bírná ezt az évszakot.

Marcell zavarodottan nézett a lányra, mintha hirtelen nem tudná, hogy mit mondjon.

– Én csak...

– Amúgy is feltűnt, hogy megváltozott néhány szokásod, amióta visszatértünk a múltból.

– Nem hinném – ellenkezett erőtlenül Marcell.

– De, de! Például...

– Nem hanyagolhatnánk inkább a témát?

De Adria nem hagyta magát.

– Nem! Szerintem beszélnünk kell róla. Nem vagyok egy pszichodoki, de elég sok minden történt velünk a múltban, te még az alvilágban is jártál, és ezek tuti háttással vannak ránk. Kivel beszéljük meg ezt, ha nem egymással? Tegnap néhány osztálytársad azzal poénkodott, hogy olyan könyveket olvasol, amik csak kriksszkrakszokkal vannak tele. Ahogy körülírták, rájöttem, hogy valószínűleg görög szövegeket bújsz. Hogy lehet ez? Megmaradt a nyelvi tudásunk, amit Klóthótól kaptunk?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

És ha igen, miért nem szóltál róla? De egyáltalán, miért olvasol görögül? Visszavágysz a múltba?

– Adria, én... – nyelt egy nagyot Marcell.

– És nem ez az egyetlen apróság, ami arra utal, hogy te kicsit az ókorban ragadtál... – De ezt Adria már nem mondhatta végig. Még a kabátján keresztül is jól érezte, a szorítást a karján. Marcell egyszer csak megragadta, és közel húzta magához. Az orruk szinte összeért, és Adria hirtelen azt sem tudta, mi történik. A szavak a szájában ragadtak, már arra sem emlékezett, miről akart beszélni, a szemét ösztönösen becsukta, a szíve már a torkában lüktetett, és akkor megérezte...

A fiú megcsókolta.

Ő pedig visszacsókolta.